

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA**Retalls periodístics****GRANOLLERS****Malvats!**

Sí; malvats, roïns i despreciables, són els qui—per a semblar-se als corbs—picotegen en els cadàvers

Ens referim, vo'gut lector, als que dictaren, escrigueren i consentiren que es publicués en el setmanari «Acció», el desgraciat comentari a uns comptes municipals de l'any 1926, per a ofendre la memòria, la família i els qui ens honrarem amb l'amistat de persona tan digna com en vida ho fou En Joan Montañà i Riera, primer Alcalde popular de Granollers. No es concebiria gosadia com aqueixa si no sabessim sobradament, tots els de Granollers—i també els d'Olesa—qui és aquest garipau asquerós que escriu sempre a sou dels malvats del poble, en tots els papers d'escàndol que es publiquen.

I el més dolorós és que aquest insult inconcebible hagi vist la llum en les columnes d'una publicació que es vol titular liberal, esquerrana, i que fins i tot aspirin, qualques dels seus redactors, a integrar les files d'aqueixes novelles agrupacions republicanes, *més republicanes que tothom*, en pla d'expedir patents de ciutadania a tot drap. Es veu clar que els liberals d'«Acció» volgueren commemorar d'aquesta forma l'aniversari del 13 de juliol de 1912, dia luctuós en que En Montañà posà en perill la seva vida en defensa de la llibertat, atropellada per les turbes carlines.

Durant els cinc mesos llargs d'ençà de la caiguda del *cacic màxim*, segons expressió dels dictadors absoluts que ara ens governen; en les vinticinco setmanes del dia en que Granollers *va respirar lliurement*, ja que els mals administradors eren fuetjats de tot arreu, hem viscut esperant constantment que de tot arreu sortiren les proves irrefutables d'aquella administració tan immoral que portava el poble a la bancarrota. I quan, desenganyats, anavem a exclamar, a semblança dels *partes* de la policia: «Los ladrones no han sido habidos», surt «Acció» amb aquest compte famós.

Fem història: Granollers, abans i després de la mort d'En Montañà ha pagat comptes semblants al que volen, la gent d'«Acció» que serveixi de prova d'una disbauxa administrativa. Recordem només els casos d'En Salvador Paituví (a) Sfinia, i el de don Josep Barangé. I recordem també que *cert polítiquet entre maliat*, que en tot moment està disposat a fer de *pastejero*, haurà estat el qui ha inspirat als d'«Acció» perquè donessin aquest *cop*. Aquest ex-conseller de la primera Dictadura no creiem que pugui oblidar a proposta de qui varen ésser presos tals acords, quan les defuncions d'En Montañà i d'En Barangé, ni com va votar ell. Oh!, convé tenir memòria

No serem nosaltres qui defensem que els Ajuntaments hagin de satisfer aqueixes despeses; més, si un Alcalde es mereixia aqueixa distinció aquest era En Joan Montañà Alcalde a l'antiga, ell durant tot el temps que actuà no va percebre ni una sola pesseta en concepte de drets de representació. I no ho podrien dir així tots els batlles moderns; puix nosaltres sabem d'un que les pesseles que té consignades en el pressupost per a 1930 les cobra totes íntegres, i després se les parteixen amb el seu secretari particular.

En Joan Montañà en tots els moments de la seva vida fou l'home comprensiu i disposat a sacrificar-se pel bé dels seus semblants. Bona prova en donà quan les lluites socials a Barcelona i arreu de Catalunya arribaren al roig viu. En aquells moments, En Joan Montañà, primera autoritat civil de Granollers, obrà sempre d'acord amb el sentiment liberal de la ciutat i de conformitat amb els dictats de la seva consciència moral. A Granollers—cal recordar-ho una altra vegada—En Montañà aconseguí que no s'empressonés ni la Junta del Sindicat, ni un sol treballador, quan arreu de nostra terra pel fatídic «Delatent» i la persecució constant de la gent de dretes, de la mateixa *bona gent* que avui han conseguit que en Clar-i-Nel treballi a l'Ajuntament, els agents de l'autoritat emplenaven d'obriers les cel·les de les presons. I per aqueixa única raó de que En Montañà no delatava ni manava que s'empressonessin els treballadors, la mateixa *bona gent* que avui paguen perquè insultin la seva memòria, intentaven que En Milans del Bosch, Governador de la Dictadura i en aquell moment Capità General, ordenés la seva detenció i el trasllat al castell de Montjuïc, quan, com a autoritat civil de Granollers, acudí a Capitania demanant l'alliberament de dos obrers conciutadans; detenció i trasllat que ja es consumava, de no haver-hi intervingut una rellevant personalitat política a qui els liberals de Granollers li devem gratitud.

Per totes aquestes i moltes altres accions que la noblesa d'En Joan Montañà féu possible, *els polítics més nous i més purs* de Granollers han intentat profanar la seva memòria.

Es trista cosa que a Granollers encara sigui possible una política tan baixa i miserable.

Contribuent

Quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, recorda't que En Ramon Montañà, assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE.

Matar el caciquisme

Deia «La Veu de Catalunya», en la seva edició del dissabte, 24 de maig de 1924:

«Tots els sistemes assajats a Espanya han, doncs, fracassat per aquell error inicial de no voler veure la base del caciquisme a dalt. Si així es veïés, el remei és molt fàcil; sols es necessita trencar la cadena en qualsevol de les seves anelles; que el caciquet local sàpiga que no compta amb el diputat per les seves arbitrietats, o que el diputat sàpiga que no compta amb el governador, ni amb el delegat d'Hisenda, ni altres autoritats, i s'ha acabat el caciquisme.

El caciquisme serà mort el dia que no es pugui sentir, com sentírem d'un secretari de govern civil, que deia que la justícia no havia entrat mai en els Governos civils d'Espanya, i que allí sols es tenen en compte, en temps de Corts, el desig del diputat del districte, i en temps electorals el desig del candidat del Govern. El dia que les autoritats representants del poder central no facin política, el caciquisme s'ha acabat.

Per això pot ésser un mitjà d'atacar el caciquisme la nova llei municipal, que treu tants d'elements de caciquejar a les dites autoritats. El dia que amb normalitat tingui la seva exacta i completa aplicació aquesta llei, s'haurà dat un gran pas; però desconfiem que el Govern espanyol tingui valor d'aplicar-la íntegrament, abandonant els mitjans d'influència que sense ella ha tingut sempre.»

JAUME DE RIBA (abans Santiago)
(Cacic màxim del districte de Granollers)

Copiem de «Foc», setmanari que escriuen els més amics d'En Cambó:

«Els senyors Cunill i Riba han ocupat novament llurs places a la Diputació. No hi ha res a dir. Un i altre en foren injustament separats pels dictadoretcs.

En canvi, ja no és tan correcte l'aprofitament dels fills del senyor Vallès i Pujals, un dels quals, durant la dictadura, ocupà un càrrec remunerat als comitès paritaris i suara ens assabenten que un altre fill d'aquest senyor, malgrat l'excés de personal, ha estat nomenat funcionari de la Diputació.

Aquests i altres procediments, possiblement han influït en que el nom del senyor Val és i Pujals fos eliminat de la nova Directiva de la Lliga, a la qual hom ha volgut donar el major relleu i significació. Realment la Lliga no el treu, però amb molta diplomàcia li fa entreveure el goig que tindria si l'ex-President de la Diputació de Barcelona se n'anés. Podem parlar clar: el senyor Vallès i Pujals no és persona grata a les altes esferes de la plaça de la Curulla.»